

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Úřad práce České republiky**, se sídlem Karlovo náměstí 1359/1, Praha 2, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 10. 2013, čj. 10 Na 87/2013 - 6,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. **Vymezení věci**

[1] Žalobou podanou ke krajskému soudu dne 18. 9. 2013 se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného. Krajský soud vydal dne 19. 9. 2013 usnesení, kterým vyzval žalobce k zaplacení soudního poplatku za podanou žalobu ve lhůtě tří dnů od doručení tohoto usnesení. Na tuto výzvu žalobce reagoval emailem ze dne 27. 9. 2013, ve kterém uvedl, že nerozumí výzvě krajského soudu a neví, jaké žaloby se týká, nepodává totiž návrhy na zahájení řízení bez vlastní značky.

[2] Stěžovatel ve stanovené lhůtě požadovaný soudní poplatek neuhradil. Krajský soud proto v záhlaví specifikovaným usnesením řízení zastavil.

[3] Proti usnesení krajského soudu brojí žalobce (stěžovatel) kasační stížností u Nejvyššího správního soudu. V ní nejprve zpochybňuje zařazování žalob na ochranu před nečinností a nezákonným zásahem do rejstříku Na, což je v rozporu s instrukcemi kancelářím soudu. Polemizuje také s tím, že by Mgr. Pošvářová byla asistentkou všech soudců správního senátu. Konání krajského soudu považuje stěžovatel za „natolik stupidní, že je to zcela nepřijatelné“; Mgr. Pošvářová odmítá identifikovat žalobu, byť je označena i vlastní značkou stěžovatele. Soud přitom musí žalobu identifikovat zcela určitě, tedy včetně vlastní značky podatele. Je přitom vedlejší, že zákon toto soudu výslovně nepřikazuje. Stěžovatel má důvod, proč nežádá osvobození od soudního poplatku bez rozmyslu, neboť by mohl být osočen, že jde o „řízení pro řízení“ či o sledování „spor pro spor“. Zákonodárce předvídá nepravnní zájem žalobců zaplatit poplatek poté, co mají jistotu, že spis byl založen, proto má soud vyzvat nevadným usnesením k zaplacení, případně poučit o možnosti osvobození. Výrok v usnesení obsahující výzvu k zaplacení soudního poplatku neurčitě identifikoval návrh na zahájení řízení, proto neměl procesní účinky. Až v napadeném rozhodnutí krajský soud věc určitě identifikoval. Krajský soud ignoroval emailové podání stěžovatele ze dne 27. 9. 2013, přičemž v jiném řízení po obdobném sdělení žalobce soud právní věc identifikoval.

[4] Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

II.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatel ve své kasační stížnosti sice neuvedl, pod jaké zákonem předvídané důvody podřazuje svoje kasační námitky, nicméně Nejvyšší správní soud vyhodnotil, že stěžovatel brojí proti nezákonnosti usnesení krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Nejvyšší správní soud jen krátce zmiňuje, že netrval na zaplacení soudního poplatku a povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti. Trvání na těchto požadavcích by totiž značilo jen řetězení téhož problému, jelikož předmětem přezkumu je usnesení krajského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. K danému srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, čj. 1 Afs 65/2007 - 37, a ze dne 13. 9. 2007, čj. 9 As 43/2007 - 77.

pokračování

[9] Na úvod kasační soud zdůrazňuje, že předmětem přezkumu je v nyní projednávané věci usnesení soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, proto se bude věnovat pouze námitkám stěžovatele směřujícím vůči tomuto rozhodnutí.

[10] Podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, „*nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.*“ Krajský soud tudíž postupoval v souladu se zákonem, pokud vydal usnesení o zastavení řízení, jelikož ze strany stěžovatele nedošlo v určené lhůtě tří dnů k zaplacení soudního poplatku. Zaplacení soudního poplatku je jednou z podmínek řízení, jejíž nesplnění má za následek jeho zastavení [§ 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích za použití § 47 písm. c) s. ř. s.].

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nesprávné zařazení jeho věci do rejstříku Na. Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli v tom, že Instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 505/2001-Org stanovují, že žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu se ve správním soudnictví označují spisovou značkou Ap. Na základě studia spisu krajského soudu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že z podání stěžovatele bylo dostatečně patrné, že se jedná o žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného. To vyplývá i z počínání krajského soudu, který podání označil jako žalobu proti nezákonnému zásahu, jež podléhá povinnosti uhradit soudní poplatek. Je tak nutno dospět k závěru, že krajský soud chybně zařadil stěžovatelovo podání do rejstříku Na, místo aby mu přidělil spisovou značku Ap. Tento postup spočívající v nesprávném formálním označení věci však nemá žádný vliv na zákonnost či zmatečnost napadeného usnesení.

[12] Dále stěžovatel brojí zejména proti skutečnosti, že krajský soud ve výzvě k zaplacení soudního poplatku za podanou žalobu ze dne 19. 9. 2013 přesně neidentifikoval, o jakou žalobu se jedná, resp. tuto žalobu neoznačil vlastní značkou stěžovatele. Krajský soud v této výzvě označil žalobu pomocí identifikačních údajů stěžovatele a žalovaného a uvedl, že se jedná o žalobu na ochranu před nezákonným zásahem. Nejvyšší správní soud takovou identifikaci žaloby považuje pro účely výzvy k zaplacení soudního poplatku za dostatečnou, v souladu s § 54 odst. 2 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s. Usnesení navíc bylo vydáno 19. 9. 2013, tedy den po samotném doručení předmětné žaloby krajskému soudu. Nicméně i tak je třeba uvést, že krajský soud by obecně měl reagovat na případné žádosti účastníků řízení o identifikaci řízení a eliminovat tak případné nejasnosti ohledně identifikace žaloby. V nyní projednávané věci však bylo nebytné vzít v úvahu všechny okolnosti tohoto případu, zejména povahu sporů, které stěžovatel před krajským i kasačním soudem vede. Nejvyšší správní soud totiž opakovaně vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá práva, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (viz např. rozsudek ze dne 8. 3. 2012, čj. 2 As 45/2012 – 11). Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, ale pro samotné vedení sporu (viz např. rozsudek ze dne 7. 6. 2012, čj. 2 As 82/2012 - 13).

[13] Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné v této věci zohlednit, že stěžovatel vede před správními soudy rozsáhlé množství sporů. V evidenci zdejšího soudu je vedeno ke dni

vydání tohoto rozhodnutí přes 950 spisů, kde stěžovatel vystupuje v pozici stěžovatele či navrhovatele. Jen od počátku roku 2013 do konce října 2013 napadlo k Nejvyššímu správnímu soudu 337 věcí, v nichž stěžovatel vystupuje jako účastník řízení, přičemž k těmto datům jich bylo vyřízeno, resp. rozhodnuto 283 (54 řízení bylo zastaveno, 47 věcí bylo odmítnuto, 103 zamítnuto, pouze ve 3 případech zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení, zbývající věci byly vyřízeny jiným způsobem). Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství stěžovatelem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pro srovnání lze uvést, že v roce 2008 bylo u Nejvyššího správního soudu vedeno „pouze“ 22 věcí, v nichž stěžovatel vystupoval jako účastník řízení, v roce 2010 to bylo 65 věcí a v roce 2012 již 312 věcí. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamena, že by jeho žádostem nemohlo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů.

[14] Skutečnost, že stěžovatel pro velké množství žalob a návrhů, které podává u krajského soudu, může ztratit přehled o tom, které žaloby se týká dané usnesení vyzývající ho k zaplacení soudního poplatku, nelze vykládat ve prospěch stěžovatele.

[15] Zdejšímu soudu je navíc z úřední činnosti známo, že neplněním výzev k zaplacením soudního poplatku a opakovanými žádostmi o osvobození od soudních poplatků stěžovatel rozehrává písenný „ping pong“ mezi ním a správními soudy, který prodlužuje řízení o žalobě nebo kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků před krajským soudem. Ten jeho žádost zamítne z důvodu svévolného uplatňování práva stěžovatelem a jeho obstrukčnímu přístupu k vedení řízení. Proti usnesení o neosvobození od soudních poplatků podá stěžovatel kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud taktéž zamítne. Poté stěžovatel i v případě, že je opětovně vyzván krajským soudem k zaplacení soudního poplatku za podaný návrh, tento poplatek nezaplatí a krajský soud řízení zastaví. Kasační stížnost proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení je pak Nejvyšším správním soudem rovněž zamítnuta, případně odmítnuta. Ve všech těchto případech jsou důvody stěžovatelových podání stále tytéž (srov. z poslední doby např. usnesení ze dne 25. 9. 2013, čj. 8 As 89/2013 – 12 a čj. 8 As 90/2013 – 12, ze dne 11. 10. 2013, čj. 8 As 92/2013 – 17, nebo rozsudky ze dne 7. 11. 2013, čj. 9 As 116/2013 – 15, či ze dne 10. 10. 2013, čj. 9 As 87/2013 – 11; tato rozhodnutí byla žalobci doručena a jejich obsah je mu proto znám). Je tedy zřejmé, že žalobce si musel být velmi dobře vědom své povinnosti zaplatit soudní poplatek za podanou žalobu nebo podat ve stanovené lhůtě pro zaplacení poplatku žádost o osvobození od soudního poplatku. Vzhledem k výše popsané praxi stěžovatele přitom nelze očekávat, že by poplatek uhradil poté, co by mu byla žaloba, za kterou by poplatek požadován, podrobněji identifikována.

[16] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že neshledal důvody pro zrušení napadeného usnesení krajského soudu.

III.

Závěr a náklady řízení

pokračování

[17] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., jenž Nejvyšší správní soud provádí vždy z úřední povinnosti, nevyplýval důvod, pro který by mělo být napadené usnesení krajského soudu zrušeno. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s., větou poslední, zamítnuta.

[18] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu